

Čítával jsem častokrát,
když nechtělo se v noci spát.
Kolikrát na mne dýchnul čas
ze stránek, v kůži vázaných.

Těch příběhů, co dávno znám,
příběhů staletých,
láskou a závistí protkaných.

O zámcích,
kde vládnul hodnej král,
co spravedlivě panoval.

O věžích,
kam se každý bál.
Jenom já tam byl
ve svých představách.

Kolikrát jsem takhle jsem
do těch příběhů,
co dávno znám.
Kolikrát jsem takhle směl,
když jsem byl sám.

Na snění
už dávno není čas.
Nezmění
to ani přání,
co je v nás.

Znova vrátit se
do těch příběhů,
co teď už znám.

Teď už vím,
co nevěděl jsem dřív,
že bude pořád
o čem psát.

Jenom lhář
a hlupák by se smál
těm příběhům,
v kůži vázaným.

Ty totiž jsou
pořád v nás,
i když už na ně
není čas.

Ty totiž jsou
pořád v nás
zakletý.

Na snění
už dávno není čas.
Nezmění
to ani přání,

co je v nás.

Na snění
už dávno není čas.
Nezmění
to ani přání,
co je v nás.

Znova vrátit se
do těch příběhů,
co teď už znám.